

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Z. Z.**
bytem X
zastoupeného JUDr. Igorem Andrýskem,
advokátem se sídlem Masarykovo nám. 120/22, 695 01 Hodonín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 11. 2018, č. j. JMK 166055/2018, sp. zn. S-JMK 156511/2018/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, odboru dopravy (dále též „správní orgán I.

stupně“)

ze dne 20. 8. 2018, č. j. MV 30135/2018 OD/Ho (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že dne 7. 3. 2017 okolo 13:20 hod řídil na dálnici D 46 v prostoru km 5 ve směru jízdy od Ostravy na Brno a dne 29. 3. 2017 okolo 20:37 hod na pozemní komunikaci ve Vyškově na ulici Tržiště, před rodinným domem č. 6, motorové vozidlo tov. zn. X, reg. zn. X, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Žalobce tedy jednal v rozporu s ustanovením § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona, čímž z nedbalosti spáchal přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), c), § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) silničního zákona, a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 26 000,- Kč, dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.
4. Žalobce současně s podanou žalobou požádal o přiznání odkladného účinku žalobce. Krajský soud o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 24. 2. 2019, č. j. 32 A 7/2019 – 22, kterým podané žalobě odkladný účinek nepřiznal.

II. Žaloba

5. V žalobě ze dne 23. 1. 2019, doručené zdejšímu soudu následujícího dne, žalobce namítal, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalovaný se s tvrzeními, jež žalobce uváděl v průběhu správního řízení, právně relevantním způsobem nevypořádal.
6. Žalobce uvedl, že se na něj vztahuje presumpce neviny a tedy není možné spekulativně hodnotit ukončené trestní řízení, ve kterém žalobce nebyl pravomocně odsouzen. V době vydání napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že se žalobce ani jeho právní zástupce nedopustili žádného protiprávního jednání, protože veškerá tvrzení týkající se nespecifikovaných pochybení žalobce či jeho právního zástupce, nelze v dané věci použít.
7. V případě, kdy si žalobce na základě vlastní iniciativy obstaral výpis, kde zcela absentoval údaj o přestupku, je zřejmé, že o přestupku nemohl vědět.

8. V žádném řízení poté dle žalobce nebylo prokázáno, že by se o doručení rozhodnutí, které bylo řádně doručeno zástupci žalobce, dozvěděl. Pokud chtěl správní orgán doručit rozhodnutí žalobci, nic mu v tom nebránilo, mohl rozhodnutí doručit jak právnímu zástupci, tak žalobci. Správní orgán tak mohl mít ve věci jistotu prokazatelného doručení přímo žalobci, když tento způsob doručení žádný předpis nezakazuje.
9. Žalobce nenaplnil ustanovení § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky tak, jak je mu kladeno za vinu, když za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Při podávání námitek u správního orgánu I. stupně byl žalobce u oprávněné úřední osoby ujištěn, že nemá žádný záznam přestupku. Žalobce proto ani nekontaktoval svého právního zástupce, protože to považoval za nadbytečné. Absentuje zde tedy subjektivní stránka přestupku. Písemnost, na základě které žalobce pozbyl řidičské oprávnění, byla doručena zmocněnci žalobce. Žalobce neměl a ani nemohl mít žádnou povědomost o pozbytí řidičského oprávnění, a tudíž nevěděl o povinnosti odevzdat řidičský průkaz a nadále řídit motorové vozidlo. V případě žalobce tak nebylo dáno jeho zavinění, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti. Vzhledem k tomu, že právní předpisy nestanoví povinnost obstarávat si soustavně výpisy z registru řidičů, či neupravují v tomto směru vztah klienta a jeho právního zástupce, nelze dovodit, že žalobce měl vědět, že pozbyl řidičské oprávnění a řídí bez něj vozidlo. V tomto případě by došlo k precedentu, kdy uvedený přestupek nebyl asi dva měsíce po nabytí právní moci zapsán do evidenční karty řidiče. Žalobce proto namítl, že v jeho případě nebyly naplněny formální znaky přestupku. Dle žalobce je skutečností, že se (z doposud neznámých důvodů) nedozvěděl o rozhodné písemnosti, a za takové situace pochopitelně nevěděl, co písemnost obsahuje a jaká práva a povinnosti mu z ní plynou. V tomto ohledu poukázal žalobce na to, že prokazování naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku leží na straně veřejné moci, kterou nelze odbýt tak, jak to učinil žalovaný.
10. Za dané situace tak dle žalobce nedošlo a ani dojít nemohlo k naplnění skutkové stránky přestupku, když obec s rozšířenou působností má povinnost do pěti pracovních dnů ode dne, kdy mu byl doručen, zapsat přestupek, což se však nestalo.
11. Tím, že se správní orgán pokoušel postihnout žalobce, aniž prokázal naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, dopustil se libovůle.
12. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8. 3. 2019 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně, při svém rozhodování postupovali v souladu s platnou právní úpravou. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě uvedl prakticky identické námitky, jaké již uvedl v podaném

odvolání, odkázal žalovaný pro stručnost na jejich vypořádání v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

14. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

15. Žalobce, jeho právní zástupce ani žalovaný se k jednání nedostavili.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
17. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
18. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
19. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
20. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu

tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

21. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, náleze 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
22. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci,

na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

23. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
24. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za

přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

26. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
27. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 31. 7. 2017 byl správnímu orgánu I. stupně odevzdán orgány činnými v trestním řízení, Policií ČR (dále též „PČR“), nyní posuzovaný přestupek. Součástí spisové dokumentace je trestní spis proti žalobci pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Obsahem trestního spisu jsou zjištění týkající se jednání žalobce, které PČR oznámila k projednání přestupku, kdy se jednalo o výše specifikovaná jednání žalobce ze dne 7. 3. 2017 a 29. 3. 2017, která byla zjištěna hlídkami PČR pro překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené svislou dopravní značkou či při běžné silniční kontrole hlídky PČR (doloženo úředním záznamem zasahujícího policisty ze dne 7. 6. 2017), přestože mu byla pravomocným rozhodnutím Magistrátu města Olomouce uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel pro všechny skupiny v trvání šesti měsíců od 7. 3. 2017 do 7. 9. 2017. Součástí spisové dokumentace byla rovněž fotokopie tohoto rozhodnutí, ze které vyplynulo, že bylo zmocněnci žalobce dle přiložené doručky doručeno proti jeho podpisu dne 17. 2. 2017 a právní moci nabylo dne 7. 3. 2017. Z přípisu Magistrátu města Olomouce ze dne 29. 5. 2017 bylo poté zjištěno, že žalobce sankci pokuty a náklady řízení, jež mu byly jeho rozhodnutím uloženy, uhradil v celkové výši na účet již dne 17. 2. 2017, tj. v den doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce. Na základě dotazu PČR následně Magistrát města Olomouce sdělil, že předmětné rozhodnutí zaslal k záznamu do evidenční karty řidiče dne 7. 3. 2017 správnímu orgánu I. stupně, avšak s chybným průvodním dopisem. Z tohoto důvodu Magistrát města Olomouce zaslal dne 16. 3. 2017 opětovně rozhodnutí se správným průvodním dopisem. Správní orgán I. stupně poté k dotazu sdělil, že záznam do evidenční karty řidiče byl proveden dne 25. 4. 2017 s měsíční prodlevou z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti zaměstnance. Po provedeném prověřování byl v jednání žalobce spatřován přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle silničního zákona. PČR se případem zabývala na základě podnětu správního orgánu I. stupně, který v průběhu správního řízení zjistil, že do evidenční karty řidiče (žalobce) byl s časovou prodlevou proveden záznam o sankci zákazu činnosti, v jejíž účinnosti byl projednáváný přestupek spáchán. Správní orgán I. stupně proto řízení ukončil a spisový materiál vrátil zpět PČR s podezřením ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. V průběhu šetření PČR bylo zjištěno, že v době účinnosti sankce řídil žalobce stejné vozidlo ještě dne 29. 3. 2017, kdy byl kontrolován PČR. V případě obou kontrol nebyla u žalobce při lustraci jeho osoby v informačních systémech PČR dostupná informace o platném zákazu činnosti, přičemž žalobce při kontrolách předkládal platný řidičský průkaz, který měl u sebe. V průběhu vedeného trestního řízení bylo zjištěno, že rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, kterým byla žalobci mj. uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, nabylo právní moci doručením zmocněnci žalobce. V průběhu policejního prověřování se PČR nepodařilo prokázat, že by žalobce o pravomocně uložené sankci zákazu činnosti věděl a chtěl ji úmyslně porušit.

Žalobce využil svého práva a ve věci nevypovídal, přičemž současně nezbavil svého zmocněnce povinné mlčenlivosti advokáta. Vzhledem k tomu, že nebyla prokázána subjektivní stránka skutkové podstaty přečinu, nejednalo se o podezření z trestného činu a celá věc byla odevzdána správnímu orgánu I. stupně.

28. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku doručením příkazu žalobci, proti kterému podal žalobce, prostřednictvím svého zástupce, JUDr. Andryška, odpor. Následně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, nařízenému na den 14. 5. 2018. K nařízenému ústnímu jednání se dostavil pouze zmocněnec žalobce, který k věci uvedl,

že se žalobce přestupku nedopustil, což je patrné i z listiny Odevzdání věci k projednání přestupku, vypracovanou orgány činnými v trestním řízení, dle které se vzhledem

k tomu, že nebyla prokázána subjektivní stránka prověřovaného přečinu, kdy je vyžadován úmysl, nejedná o podezření z trestného činu. Na základě šetření PČR měl zmocněnec žalobce za to, že žalobce nevěděl a ani nemohl vědět při vynaložení veškerého úsilí, že má zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, neboť mu správním orgánem, který zákaz vydal, nebylo rozhodnutí doručeno, čímž správní orgán pochybil a toto pochybení nelze přenášet na žalobce. Správní orgán I. stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, které bylo po podání odvolání žalobcem potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného.

29. Podle ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona *řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen skupina vozidel) uděleného Českou republikou, státem, který členem státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen členský stát), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.*

30. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.*

31. Dle ustanovení § 94a odst. 1 silničního zákona *držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel.*

32. Za stěžejní námitku lze označit tvrzení žalobce, že u něj nelze dovodit zavinění ze spáchání vytykaného přestupku, neboť si nebyl vědom toho, že mu již byla v dřívějším správním řízení uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

33. Ze skutečností obsažených ve správním spisu vyplývá, že s žalobcem bylo u Magistrátu města Olomouce vedeno přestupkové řízení, přičemž žalobce byl ve správním řízení zastoupen na základě plné moci advokátem JUDr. Andráskem. Magistrát města Olomouce shledal, že se žalobce daného přestupku dopustil a uložil mu mj. sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání šesti měsíců ode dne nabytí právní moci daného rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo doručováno zmocněnci žalobce, přičemž z přiložené doručky je patrné, že rozhodnutí si oproti podpisu převzal zmocněnec žalobce dne 17. 2. 2017. Následně počala běžet lhůta pro podání odvolání proti tomuto rozhodnutí, přičemž po jejím marném uplynutí nabylo dané rozhodnutí právní moci dne 7. 3. 2017. Lze tedy konstatovat, že rozhodnutí Magistrátu města Olomouce nabylo právní moci dne 7. 3. 2017 a od tohoto okamžiku se tak na žalobce vztahoval šestiměsíční zákaz řízení motorových vozidel.
34. Krajský soud má s ohledem na zmíněné skutečnosti za to, že pokud žalobce dne 7. 3. 2017 a 29. 3. 2017 řídil motorové vozidlo, činil tak v rozporu se zákazem vyplývajícím ze sankce uložené v dřívějším správním řízení rozhodnutím Magistrátu města Olomouce.
35. Pokud se jedná o zavinění, je třeba poznamenat, že podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.* Podle ustanovení § 15 odst. 3 písm. b) silničního zákona je poté přestupek spáchán z nevědomé nedbalosti, *jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.* Pro dovození zavinění formou nevědomé nedbalosti tedy musí být kumulativně splněny dva znaky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008 - 66), když prvním je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, druhým pak je skutečnost, že pachatel si vzhledem k okolnostem mohl být protiprávnosti svého počínání vědom. Nejvyšší správní soud se již v minulosti touto problematikou opakovaně zabýval, a to kupříkladu v rozsudku ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012 - 55, či v rozsudku ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012 - 33, v nichž dovodil, že při posuzování naplnění druhého ze znaků nevědomé nedbalosti se vychází „z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, neboť přestupkový zákon zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem.“ Míra opatrnosti je přitom dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 183 – 184, dále např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012 - 55, či ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012 - 33).

36. Žalobce opakovaně namítal, že si nebyl uložení sankce spočívající v zákazu řízení motorových vozidel vědom, jelikož se o tomto rozhodnutí nedozvěděl. Současně žalobce v průběhu řízení uvedl, že mu není známo, z jakého důvodu se o doručení rozhodnutí jeho zmocněnci nedozvěděl, avšak nezprostil svého zmocněnce mlčenlivosti, aby mohl tuto skutečnost vyjasnit. Nadto žalobce v žalobě konstatoval, že si opatřil výpis (přičemž nekonkretizoval jaký výpis), z něhož nevyplyvalo, že by mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel. Z těchto důvodů byl žalobce přesvědčen, že v jeho případě nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku, když žalobce nejednal ani v nevědomé nedbalosti.
37. Krajský soud připomíná, že právo účastníka řízení nechat se na základě plné moci zastoupit zmocněncem je pro účely správního řízení garantováno v ustanovení § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Jedná se o zastoupení fakultativní, a je tedy plně na vůli účastníka řízení, zda k zastupování zmocní jinou osobu, či zda bude v řízení vystupovat osobně. Rozhodne-li se však účastník řízení využít možnosti zastoupení ve správním řízení, musí tak činit s vědomím všech specifík, která z toho vyplývají. Mezi tato specifika patří především přičitatelnost úkonů zástupce přímo účastníku řízení (§ 34 odst. 1 správního řádu) či skutečnost, že veškeré písemnosti jsou, vyjma případů, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat, doručovány výhradně zmocněnému zástupci (§ 34 odst. 2 správního řádu). Doručení písemnosti zástupci se přitom svými účinky rovná doručení samotnému účastníku řízení. Je poté čistě záležitostí uvedeného zmocněnce (advokáta), jakým způsobem si zajistí a zorganizuje svou činnost, a to i s ohledem na případy, kdy např. zastupuje ve správních řízeních osoby, jímž jsou ukládány i sankce zákazu činnosti.
38. Z výše uvedeného je zřejmé, že pokud by krajský soud připustil, že se účastník řízení může zavinění zprostit pouze s poukazem na nekvalitní činnost zvoleného zástupce, popřel by tím jeden z esenciálních principů, na nichž je institut zastoupení vystavěn. Krajský soud zdůrazňuje, že zastoupenému účastníkovi pochopitelně nic nebrání v tom, aby se bezvýhradně spolehl na služby advokáta, aniž by se jakkoliv dále zajímal o průběh správního řízení. To však nic nemění na skutečnosti, že z pohledu zachování náležité míry opatrnosti pro účely posouzení zavinění ve formě nevědomé nedbalosti by takový postup nemohl obstát, neboť je objektivně v moci zastoupeného účastníka, aby se o věc podrobněji zajímal a průběžně se o stav řízení staral.
39. Žalobce tedy nepochybně nese do značné míry „odpovědnost“ za osobou svého zástupce, jehož ke svému zastupování dobrovolně zmocnil. Krajský soud nicméně zvažoval, zda odpovědnost žalobce nevyklučují další k tomu přidružené specifické okolnosti. Žalobce přitom namítal, že se o stav řízení zajímal a u správního orgánu I. stupně zjišťoval stav řízení, avšak dostalo se mu negativní odpovědi, tudíž dále svého zmocněnce pro tytéž informace nekontaktoval.
40. Krajský soud k tomuto shodně se správními orgány uvádí, že způsob komunikace mezi advokátem a jeho klientem je jejich ryze soukromoprávní záležitostí, která nemá pro posouzení odpovědnosti za spáchaný přestupek žádnou relevanci. Nicméně je nutné vždy přihlížet rovněž ke konkrétním okolnostem jednotlivého případu. Pokud by tak došlo k situaci, že by se žalobce přestupkového jednání dopustil toliko několik hodin či minut poté, co bylo jeho zmocněnci doručeno rozhodnutí, jímž by mu byla

sankce zákazu řízení motorových vozidel uložena, bylo by na místě posuzovat, zda bylo reálně možné, aby již zmocněnec žalobce o vydání rozhodnutí vyrozuměl. V posuzované věci se však žalobce přestupku dopustil nejprve dne 7. 3. 2017 a poté 29. 3. 2017, tj. v dostatečném odstupu od doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce. Jak přitom vyplynulo ze sdělení Magistrátu města Olomouc, v den doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce, tj. 17. 2. 2017, byla správnímu orgánu uhrazena rovněž sankce včetně nákladů správního řízení, jež byly žalobci uloženy společně se zákazem řízení motorových vozidel. Žalobce ani jeho zmocněnec přitom dosud nevysvětlili, co bylo důvodem, pro nějž nebyl žalobce o písemnosti údajně vyrozuměn. Krajský soud je však přesvědčen, že při zachování náležité míry pečlivosti a důslednosti představuje uvedený odstup dostatečně dlouhou dobu na odhalení případného pochybení. Je však nutné uzavřít, že pokud se žalobce nechal pro přestupkové řízení zastoupit advokátem, přičemž zastoupení v přestupkovém řízení nebylo povinné, je odpovědnost za výběr zástupce pro řízení nutno přičíst pouze žalobci. Jestliže zvolený zástupce náležitě jeho práva nestřežil, nese následky své volby zástupce výhradně žalobce sám. Žalobce se v řízení nemusel nechat zastupovat. V takovém případě by správní orgán doručoval přímo jemu. Jestliže si dobrovolně zvolil zástupce, měla tato skutečnost za následek mj. to, že v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu bylo doručováno pouze jeho zástupci. Vědět o rozhodnutí proto měl a mohl, neboť bylo jeho volbou, jak bude doručováno. Závěr správních orgánů o tom, že předmětný přestupek byl žalobcem spáchán z nedbalosti nevědomé, je proto nutné označit za správný. Pro závěr, že žalobce měl a mohl vědět o tom, že řídí bez řidičského průkazu, je nutné mít najisto postaveno, že pachatelé bylo rozhodnutí ukládající tuto sankci řádně doručeno. Právě skutečnost, že se vlivem své nedostatečné opatrnosti s tímto rozhodnutím nemohl fakticky seznámit, ačkoliv by při zachování obecně uznávané míry opatrnosti měl, může vést k závěru o nevědomé nedbalosti při spáchání přestupku.

41. Pokud se týká tvrzení žalobce, že do jeho evidenční karty řidiče byl údaj o uložení sankce zákazu činnosti uložen opožděně, krajský soud zdůraznil, že údaje jsou do evidence zapisovány s jistým časovým odstupem (ustanovení § 123b odst. 3 písm. 2 silničního zákona). Ze skutečnosti, že ve výpisu absentuje údaj o určitém přestupku, proto nelze dovozovat, že o něm nebylo dosud rozhodnuto. Okamžikem, od něhož je třeba odvíjet vědomost žalobce o uložení sankci, je výhradně okamžik doručení rozhodnutí, přičemž tuto sankci je třeba respektovat od právní moci daného rozhodnutí, tj. v daném případě od 7. 3. 2017, na což byl žalobce v rozhodnutí upozorněn. Vědomost žalobce o uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel se tak vztahuje k okamžiku doručení rozhodnutí. Jestliže tedy bylo dotčené rozhodnutí jeho zmocněnci doručeno, nemůže mít opožděný zápis do registru řidičů na posouzení viny žalobce ze spáchání přestupku žádný vliv. I kdyby si žalobce skutečně před okamžikem spáchání vytýkaných jednání pořídil výpis ze své evidenční karty řidiče (což však nikterak nedoložil), nemůže tento výpis sloužit jako podklad pro učinění jednoznačného úsudku o tom, zda již bylo v přestupkovém řízení vydáno rozhodnutí či nikoliv, a to zejména z důvodu časové prodlevy mezi rozhodnutím ve věci a zápisem do registru řidičů. Proto žalobce nemohl ani tímto tvrzením odkazovat na svoji dobrou víru ohledně skutečnosti, že ve věci dosud nebylo vydáno rozhodnutí. Jak již soud konstatoval, rozhodnutí bylo řádně doručeno zmocněnci žalobce, který jej osobně přezval dne 17. 2. 2017. Argumentaci žalobce proto krajský soud považoval za nepřipadnou. Jestliže měl žalobce pochybnosti ohledně stavu správního řízení, mohl se

obrátit přímo na příslušný správní orgán, který by mu sdělil, že ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto. Současně měl žalobce právo nahlédnout do příslušného správního spisu a ověřit si stav řízení i tímto způsobem. Nic z toho však žalobce neučinil, a stěžít lze tedy přijmout tvrzení, že ve věci vyčerpal všechny dostupné prostředky zjištění skutečného stavu věci.

42. Jak již soud konstatoval výše, při posuzování náležité míry opatrnosti je třeba vycházet z kombinace objektivního a subjektivního hlediska. Jestliže by soud přihlédl k osobnosti žalobce a situaci, v níž se nacházel, nepovažoval požadavek ověření stavu věci u správního orgánu za nepřiměřený. Žalobci byla již v minulosti uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Bylo tedy možné od žalobce očekávat vyšší míru obezřetnosti stran probíhajícího správního řízení a snahu dostatečně se informovat o stavu řízení. Lze tedy shrnout, že tuto žalobní námitku vyhodnotil zdejší soud zcela nedůvodnou.
43. Jestliže dále žalobce namítal pochybení Magistrátu města Olomouce, kterému nic nebránilo v doručení rozhodnutí přímo žalobci, je tato argumentace zcela nedůvodná. Doručení rozhodnutí o přestupku, případně povinnost odevzdat řidičský průkaz, nelze chápat jako situaci, kdy by měl žalobce v rámci probíhajícího či pravomocně skončeného správního řízení něco osobně vykonat, neboť tak lze učinit i prostřednictvím jiné osoby, např. zmocněnce. Povinnost odevzdat v případě uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel řidičský průkaz vyplývá přímo ze zákona o silničním provozu a vzniká již okamžikem právní moci rozhodnutí, jímž je takový sankce uložena. Daná povinnost tedy vzniká přímo ze zákona. Ani tato námitka tak nebyla důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
45. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
47. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.